

indhold og omfang af de væsentligste kommunale serviceydelser, jf. den kommunale styrelseslovs § 62.

Til § 96

Bestemmelsen vedrører de situationer, hvor der kan ydes støtte til anskaffelse af et forbrugsgode til at kompensere for en varig nedsat funktionsevne.

Ved forbrugsgoder forstås produkter, som forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug med den almindelige befolkning som målgruppe. Sådanne produkter er således ikke fremstillet specielt til at afhjælpe en nedsat funktionsevne, men kan dog i en række tilfælde udgøre den kompensation, som personer med nedsat funktionsevne har behov for. Det gælder for eksempel situationer, hvor husholdningsredskaber, køkkenmaskiner og andre hårde hvidevarer så som vaskemaskiner, tørretumbler, opvaskemaskiner og lignende bevirker, at den pågældende kan udføre dagligdags funktioner, som han eller hun ellers ikke ville være i stand til uden hjælp.

Forslaget, der følger anbefalingerne i rapporten om hjælpemidler, afgivet af Udvalget om hjælpemidler og andre handicapkompenserende ydelser (Kompensationsudvalget) i januar 1996, bygger på merudgiftsprincippet som grundlag for handicapkompensation. Der lægges herved på den ene side vægt på, at den handicappede selv bør afholde den del af udgifterne, som svarer til de udgifter, den pågældende selv ville have afholdt, hvis der ikke havde foreligget en nedsat funktionsevne, dvs. udgifter på linie med, hvad alle andre normalt har. På den anden side skal personer med handicap ikke selv dække merudgifter, der er en følge af handicapet.

Merudgiftsprincippet er i et vist omfang indarbejdet i regelsættet efter bistandsloven. Det fremgår således af § 2 i bekendtgørelse nr. 303 af 10. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler efter bistandslovens § 58, at der normalt ikke kan ydes hjælp til anskaffelse af hjælpemidler, som anses for at være almindelige forbrugsgoder. Fortolkningen af bestemmelsen har imidlertid i praksis givet anledning til en del tvivlsspørgsmål, og fra såvel brugerorganisationer som fra kommunerne har der været udtrykt ønske om et klarere regelsæt på dette område.

Efter de nugældende regler ydes hjælp til forbrugsgoder som udlån til det bedst egnede og billigste produkt, og i langt de fleste tilfælde er der ikke egenbetaling knyttet til ydelsen. Det foreslås, at hjælpen som hovedregel ikke længere ydes som udlån, men med et kontant beløb svarende til 50% af prisen på et almindeligt standardprodukt. Det bliver således brugeren, der selv køber forbrugsgodet og

får ejendomsretten til produktet, og beløbet kan frit benyttes til at købe det produkt, som han eller hun ønsker. Der er også mulighed for, at pågældende kan købe et dyrere forbrugsgode mod selv at betale ekstraudgifterne.

Kommunen har fortsat en forpligtelse til at yde rådgivning og vejledning om egnede produkter. Der henvises til lovforslagets § 99.

Efter stk. 1 finder funktionsevnekriteriet, som det er formuleret i hjælpemiddelbestemmelsen i forslaget til § 95, også anvendelse ved bevilling af hjælp til anskaffelse af forbrugsgoder.

Forslaget i stk. 1, 2. pkt., har til formål at undgå overkompensation. En række forbrugsgoder bliver efterhånden så almindeligt udbredt, at de normalt må forventes at forefindes i ethvert hjem, som måtte ønske det. Da alle andre har tilsvarende udgifter, er der således ikke merudgifter for den handicappede forbundet med anskaffelsen.

Hvilke forbrugsgoder, der indgår i sædvanligt indbo, vil løbende ændres i takt med den almindelige samfundsudvikling. Det er således hensigten, at der ved bedømmelsen af, hvorvidt et forbrugsgode er så almindeligt, at der ikke kan ydes hjælp til anskaffelsen efter reglerne om forbrugsgoder, tages hensyn til udviklingen i den almindelige levestandard og folks forbrugs- og levevaner.

I nogle tilfælde indgår der almindeligt computerudstyr som en del af de informationsteknologiske hjælpemidler, der fremover bevilges af amtskommunerne, jf. forslagens § 95, stk. 2, nr. 4. I disse situationer yder amtskommunen efter stk. 2 både det almindelige computerudstyr og selve hjælpemidlet. De offentlige udgifter afholdes også fuldt ud af amtskommunen, jf. forslagens § 128, stk. 6.

I de situationer, hvor der vil kunne ydes hjælp til anskaffelse af et forbrugsgode, ydes hjælpen, uanset om ansøgeren selv tidligere har anskaffet sig et lignende forbrugsgode. Af hensyn til de administrative konsekvenser foreslås i stk. 3 en bagatelgrænse, således at hjælpen dog kun omfatter udgifter til forbrugsgoder, der koster mere end 500 kr. Hvis der i den enkelte ydelsessituation er behov for mere end ét forbrugsgode, lægges den samlede udgift til grund. Bagatelgrænsen er højere end de 200 kr., der er mindstegrænsen for ydelse af hjælpemidler, herunder forbrugsgoder, efter de gældende regler. Til gengæld forudsættes bagatelgrænsen ophævet på det egentlige hjælpemiddelområde, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 95.

Det foreslås, at hjælpen som udgangspunkt ydes med et beløb svarende til halvdelen af prisen på et almindeligt standardforbrugsgode af den type, der er behov for til at afhjælpe den nedsatte funktionsevne,